

biti Concurfus tantum temporis interceffit, quantum satis fuit commodè exhibendis necessariis iuribus, attestationibus, requisitis, aliisque meritum documentis; idcirco ut quavis via fraudibus præcidatur, volumus, ac districtè mandamus, ne ad. Attestationes fides, tam iudiciales, quam extrajudiciales, & documenta quæcumque studiose conquisita, & post Concursum, ut ajunt expiscata, nullo modo recipiantur: non obstantibus supra memoratis litteris à Congregatione Concilii Tridentini interprete anno 1721. editis, quibus ad præmissorum effectum in hac parte derogamus; illis tamen in reliquis una cum omnibus, in eis contentis firmiter in suo robore permanentibus.

VII. Ubi vero Episcopus posthabito uno, vel altero ex approbatis Ecclesiam contulerit magis idoneo ob aliquam sibi ipsi tantum notam causam, quam censetur significari oportere Judici appellationis ad detegendam injusta fortasse præelectionis notam: familiaribus litteris Judicem certiores efficiat, inviolabilis secreti lege adjecta. Nemo sit, qui hanc praxim nostræ tribuat solertia, cum illa profuat à Tridentini Decretis. Sessione etenim 24. cap. 20. de Reformat. ita disponitur: *Præterea si quis in casibus à jure permisis appellaverit, aut de aliquo gravamine conquestus fuerit, seu alias ob lapsus biennii, de quo supra, ad alium Judicem recurrit, teneatur acta omnia coram Episcopo gesta ad Judicem appellationis expensis suis transferre, eodem tamen Episcopo prius admonito, ut si quid ei pro cause instructione videbitur, possit Judici appellationis significare.*

Et quamvis jure nobis timendum sit, ne dicta praxis monendi Judicem, ad quem appellatum est, in more olim posita, hac tempestate absolverit, & à foro recesserit; attamen Episcopus (ut dictum est) si ex causa sibi tantum, & non aliis nota, quæ ræm approbati digna ut, Ecclesiam contulerit; illam Judici appellationis, datis secretis litteris denunciât, & aperiat. Sciant porro Judices, delatas ab Episcopo causas, & rationes inviolabili secreti fide esse custodiendas, nec parvipendendum esse testimonium illius Pastoris, cui divino mandatur eloquio, oves suas agnoscere. Facile enim credi non potest, Episcopos, suæ non minus, quam alienæ salutis adeo immemores, ut non deterriti Divini interminatione Judici, odio, vel favore moveantur; & in Sacrorum Canonum singularem injuriam, dicant malum bonum, bonum malum, ponentes tenebras lucem, & lucem tenebras.

Si vero Episcopo fuit suspecta fides Judicis, ad quem appellatum est, nec eidem revelanda censuerit hujusmodi occulta rationum momenta; illa significet secretis litteris S. R. E. Cardinali Præfecto pro tempore Congregationis Concilii, qui consilio, nec auctoritate dedit, quominus à Judice appellationis debitus Justitiæ locus tribuatur.

Præterea quia æquitati etiam convenit, causas

appellationum, quæ magnò litigantium dispendio, & Ecclesie pernicie immortales quandoque existunt, quanta fieri potest brevitate terminari: idcirco ubi à Judice appellationis lata sit sententia, quæ præelectionis factæ ab Episcopo omnino sit conformis, nullus pateat novæ appellationi aditus, sed auctoritate rei judicatæ controversiæ finis imponatur. Sin vero Judex appellationis aliter, quam Ordinarius pronunciarerit; liceat Prælecto ab Episcopo, qui causa cecidit, ad alium Judicem appellare, firmiter interim retenta Parochialis Ecclesie possessione. Tandem postquam tertius quoque Judex sententiam dixerit, ne partes ultra modum graventur laboribus, & expensis, præsertim quia agitur de cura animarum, cui damnosum est, certi Pastoris destitui solatio, is legitimus regendæ Ecclesie jus obtineat; cui duo conformes assensum sententia, nec ullum novæ appellationis residuum succubenti suffragetur.

His sane regulis, quamvis appellatio sublata non sit, satis tamen præsidii comparatum esse arbitramur Ecclesiasticæ discipline à recto gerendarum rerum ordine. Unum superest, ut proposita hæcenus media debita executioni mandentur; eumque in scopum locorum Ordinarii vigilantiam suam desiderari non patiantur. Ferendum quippe non esse ad nostri Apostolatus auditum novas in dies ferri querelas, ac submovendis abusibus novas impiorum leges ab iis, qui jam præstitutas negligunt, & contempunt.

Demum cum non raro contingat, Ecclesias Parochiales, Dignitates, Canonicatus, aliaque Beneficia, curam animarum habentia, à Sede Apostolica esse conferenda, vel quia vacaverint in mensibus reservatis, vel quia ex alio capite dictæ Sedis reservata sint; Nos Prædecessorum nostrorum vestigiis inhaerentes præcipimus, & mandamus, ut uno, vel altero eveniente casu, concursus ab Episcopo sine ullo discrimine indicatur, nulla ad hanc actum petita venia, vel licentia, quam nostris hisce litteris sibi tributam Episcopi intelligant. Absoluto concursu, si res sit de Beneficiis Curatis, quo tantum ratione mensium reservata sint, Episcopus inter approbatos eligat magis idoneum, & Datarie significet, nec acta concursus transmittat, nisi à Dataria cum id opportunum duxerit, requirantur. Sin vero dicta Beneficia, quibus cura imminet animarum, ex alio quovis capite, quam mensium Apostolicorum, S. Sedis reservata sint; eo sane casu, veteri non immutato more, abstineat Episcopus à ferendo digniori judicio, & acta concursus ultra Datarie exhibeat.

Licebit tamen Ordinariis pro suo arbitrio familiaribus litteris Datario scriptis eidem denunciare personam, quam censent regendæ Ecclesie magis idoneam, eundemque commoneare, an occultata aliqua, & in actis justè revicta subistat causa, quæ culpam obstat ad Beneficium, curatum obtinendum.

Nos ipsi postmodum ab hac Sede omnium principum, & Magistra luculentè edocuemus exemplo quanti faciendum sit Episcopale judicium, quantoque vos honore protequimur, Vener. Fratres in partem nostræ sollicitudinis evocatos; quibus in-

terim Apostolicam Benedictionem peramanter impertimur

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorè die 14. Decembr. 1742. Pontific. nostri anno tertio.

CIRCA MONIALIUM CONFESSARIOS,

Tom. de Clausura Monasteriorum utriusque sexus, ac Regularium Professione, & Ordinatione.

Ad d. Part. 2. Cap. 3. & Cap. 5. in 1. Præcep. Decal. item ad ejusd. Tom. 1. Par. 4. Cap. 4.

Super designatione Confessariorum extraordinariorum pro Monialibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam.

Pastoralis curæ Nobis impositæ munus hanc, inter alias, sollicitudinem à Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione, & angustia constitutis opportuna solatia, ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiori conscientie tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus, confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustris degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Pœnitentiæ Minister à Monasterii Prælato ad tres, ut minimum, annos designari solet, cui, si aliquando, præ pudore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientie suæ recessus aperire audeant, atque ideo confessionis integritati detrudere incipiant, in baratrum perditionis æternæ scriptas misere conjiciunt. Quod sane haud raro evenire, satis Nobis exploratum, atque compertum est, tum ex iis, quæ in Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurimum annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinimus; tum etiam ex iis, quæ in Episcopalis Anconitanæ primum, & deinde in Metropolitana Bononiensis Ecclesie regimine frequenter usu cognovimus; tum demum ex his, quæ sæpius ad nos in Petri Cathedra octavum jam annum, Dei miseratione residentes deferri contingit, sive ex parte diversarum hujusmodi Monialium; quæ animarum suarum angustias paternis oculis nostris identidem lubjicere coguntur, sive ex parte Ven. Fratrum nostrorum Ecclesiarum Antistitum, qui Nobis earundem Monialium in suis Diocæsiibus existentium calamitates ex prælegata causa ortas, aut viva voce, aut per litteras non semel repræsentarunt, ac super ea re Apostolicæ providentiæ opem postularunt. Hinc est, quod Nos earum spiritalibus indigentibus per hanc nostram perpetuè valturam Constitutionem oppor-

tunè prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris discipline auctoritate roboratam legem tollere, aut abrogare, qua generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus dumtaxat Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libito sibi deligere; sed hoc dumtaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento, aut periculo tervari possit videatur; in promptu sit opportuna dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admoveere.

Sane jam dudum S. Thomas Aquinas, Scholarum Princeps, Ecclesiæque Doctor, in supplemento tertie partis, quest. 8. art. 4. ad sextum, sive in quarto Sententiarum, ex quo commentario delumptum est hujusmodi Supplementum, hoc Superioribus monitum dedit, & subditis suis, quibus certum, & unicum Confessarium designare solet, haud difficilem licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, & imbecilles animo reperiuntur, qui potius eligerent sine Sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alteri Sacerdoti à Superiore designato aperire. Jam vero Sacrosancti Concilii Tridentini Patres hanc legem districtè sanxerunt, sess. 25. cap. 10. de Regul. ut Episcopi, alique Monasteriorum Prælati, subiectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium duobus, aut tribus vicibus in singulos annos exhibere debeant; per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confessorem alius extraordinarius ab Episcopo, aut aliis Superioribus, iis aut ter in anno offeratur, quæ omnium Confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia, hæc causa præscriptum fuit, quam quia satis constabat nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possent, ut aliud peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeo ut necesse omnino sit alterius Confessarii copiam ipsis suppeteret, ut apud hanc de pecc-

gatis suis integrè, ritè, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probe animadvertit Magnus Ecclesie Dei Sacerdos S. Carolus Borromeus, qui prædicti Conc. Trid. Abolutionem ope sua plurimum juvit; ejusque executionem, & observantiam, in sua Mediolanensi Civitate, & provincia non sine immenso laboribus, & curis invenit; is enim hæc de re decrevit: *Præterea Superiores ex Decreto Sacre Tridentini Concilii, quotannis idoneum Confessorem extraordinarium Monialibus sibi subjectis exhibeant, cui curent, ut universæ constentur, ut quæ hujusmodi indigent medicina propter aliquem occultum animæ morbum, neque ipse eam postulare, aut accipere ab usitato Confessore unquam audent, liberius mederi suis malis possint, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquis Confessorio novo sua peccata confitendo, ut legere est in Actis Ecclesie Mediolanensis. impress. anno 1599. pag. 53. in editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.*

Porro quicumque Conciliaris Decreti sensus penitus intropexerit, non modo salutarem illius providentiam facile agnoscat, sed & circumspicam ejusdem æquitatem mirari debebit. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut duas, tribusve vicibus infra annum, Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant, bis aut ter in anno offeratur: Hujusmodi autem Confessarius jubetur earum omnium Confessiones excipere quotquot eidem confiteri velint: *Qui omnium Confessiones audire debeat.* Neque tamen omnibus, & singulis Monialibus præcipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confitentur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio degentibus, tam scilicet à Superioribus, ceterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quam à Sæcularibus, quæ vel educationis causa, vel alio titulo in eodem Monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessario singule se fiant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsum, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confessionem ab ipso accipiendam. Atque ita prudentialissime consultum est, ne si Moniales aliquæ extraordinarium Confessarum audirent, aliæ autem coram ipso non comparerent, suspiciones, atque obloquutiones excitarentur, & illæ quidem censuræ necessarias habuissent causas, ob quas ad extraordinarii opem confingere coactæ essent, aliæ vero ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorem calculo comprobata fan. mem. Prædecessor noster Clemens Papa XI. Edicto suo (quod est XV. in secunda parte ipsius Bullarum) inviolabiliter servari mandavit, eandemque omnium Diocesium consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hæc in re addendum superest; nisi ut Vener. Fratr. nostros Ecclesiarum Antistites enixe hortemur, ut quamvis Tridentina Synodus de

solis Claustralibus Monialibus in præmissis Decreto loquatur, nihilominus eandem discipline formam observent, tam cum aliis Monialibus, quæ licet Claustræ legibus minime adstrictæ sint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliarum quarumcumque mulierum, aut puellarum Cœtibus, seu Conservatoriis, quoties tam illa, quam ista, unicum Ordinarium Penitentiae Ministrum à Superioribus designatum habeant. Quæcumque enim circa Moniales in rigorosa Claustra viventes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque mulieribus, sive Regularibus, sive Sæcularibus in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt, ideoque pari providentia, iisdemque remediis aceri, aut emendari debent. Et nos quidem, quum hanc consuetudinem offerendi Confessarios extraordinarios bis, aut ter in anno singulis tam Monialium non Claustralium Communitatibus, quam piis aliarum puellarum, & mulierum Cœtibus, & Communitatibus in nostra Civitate, & Diocesi Bononiensi induxerimus (qua de re extat edictum nostrum n. 56. inter Pastorales Institutiones Italico primo sermone à Nobis vulgatas, deindeque in Latino converlas) omnibus testari possumus, vel potius debemus, ubere spirituum utilitatem messem nos inde evidentem collegisse.

Quum vero super relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullæ quæstiones alias excitatæ, eademque jam pridem per opportuna Sedis Apostolicæ Decreta definitæ fuerint, opera pretium ducimus hujusmodi definitiones ab omnibus, ad quos spectat, omnino tenendas, atque servandas, his nostris Apostolicis litteris complecti, & auctoritatis quoque nostræ robore communitas, in prædictorum omnium notitiam deducere. Et primo quæsitum fuit, ad quem Superiorem pertineat extraordinarium Confessorem Monialibus deputare, atque offerre: Sed facilis fuit responsio, quod Nos quoque Decreto nostro ratam habemus; hujusmodi scilicet deputationem ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio, & deputatio; ideoque Episcopus, sive Ordinarius loci, qui Monialibus sibi subjectis Confessarium Ordinarium dare consuevit, idem Confessarium extraordinarium bis, aut ter in anno ad normam Trid. Sanct. eidem offerre tenetur; Prælati vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare, & constituere; ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium in viam præfati Decreti, & juxta easdem Constitutiones, quibus, aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen ideo regulariter obtinere diximus; quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo in hac re negligens esset, ut Monialibus suis, bis, terve in anno extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret; obtendens, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsis fore

citudinea, aut curam esse; tunc volumus, Dilecti Filii nostri S. R. E. Cardinale modernum, & protempore existentem majorem Penitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus fuerit, Ordinarii Pastoris negligentiam supplicare debere, eorumque Monasterio extraordinarium Confessarium ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis, & opportunis facultatibus concedere, & deputare. Quod si Prælati Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario bis, aut ter in anno Monialibus sibi subjectis exhibendo, similiter implere neglexerit, tunc locus fiet Decreto Congregationis S. R. E. Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem, & executionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quæstionem ab Episcopo Vercellensi propositam die 23. Augusti anni 1631. rescripsit ut infra: *Episcopus Vercellensis supplicat sibi responderi, an deputatio Confessarii extraordinarii Monialium Regularibus subjectarum spectet ad Ordinarium loci: Sac. Congreg. censuit ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentia eorundem Regularium, ut videre licet Decretor. lib. 14. pag. 493.* Nec aliter respondit quæstionibus ab Episcopis Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni 1647. ut legitur Decret. lib. 18. pag. 397. Quæ quidem rescripta, & Decreta Nos etiam præteritum tenore, & Apostolica auctoritate in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.

Quum autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decrevit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Textum citati capitis X. utque etiam jam usque ab anno 1575. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, per subsequens rescriptum quod extat Decret. lib. 4. pag. 90. *Sacra, &c. censuit, extraordinarium Confessorem offerendum non alicui Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universè, ut omnium Confessiones audire debeat; in arbitrio tamen cujusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario velit confiteri;* Hinc ortum habuit alterum controversiæ, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universæ Communitati bis, terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, & nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petat, an inquam hujusmodi petitioni sit indulgendum. Id autem primo loco quæsitum fuit, proposito casu Monialis graviter ægrotantis, quæ in mortis periculo pro spirituali consolatione postulet alium Sacerdotem, qui tunc non sit ordinarius Monasterii Confessor suprema sibi Ecclesiasticæ pietatis officia, & Penitentiae Sacramentum ministrare. Huic annuendum facile esse prædicta Congregatio pluries judicavit, ut videre est

ipius Decret. lib. 18. pag. 322. à tergo, sub die 6. Aprilis anni 1647. & eodem libro pag. 586. die 22. Februarii anni 1649. quæ pariter Decreta à Nobis præteritum tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subjectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expetentibus, peculiarem Confessarium concedere debeant; idemque etiam id ipsum præsent, erga Moniales regularibus Prælati subjectas, quin aliqua ex illis à suo Superiore Regulari hujusmodi gratiam impetrare non poterit. In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Penitentiario, non ideo, quia nequeat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus, eundem pro toto Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa præteritum via recurrit ad ipsius officium. Quod si nihilominus ipsius adeundi tempus, & modus suppetat; ad eum pertinebit eadem prioris ratione, peculiaribus supplicanti necessitatibus providere, qua dictum est superius, universæ Religiosæ Communitati ab ipso consulendum esse.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proximæ, Ordinario tamen ministro confiteri obfirmatè recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeoque, ubi earum reluctantia superari nequeat, Confessarius extra ordinem deputandus est, qui earum Confessiones peculiariter excipiat. Id vero circa Moniales Episcopus, seu Ordinarius loci subjectas ab ipso Ordinario prælati debet. Quod autem ad illas pertinet, quæ Regulari regimini subsunt, ad Regularem Prælatum pertinet, servatis servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbato ab Ordinario ad Confessiones Monialium; vel si Sacerdos ille, cui ejusmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis Confessione, & pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (nequid adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali, Commune Confessarium recusanti, nullo pacto adduci possit; jam huic casui proviolum est per Decretum anno 1573. à prædicta Congr. Conc. editum, & à sel. rec. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum Confirmationis nostræ auctoritate roboramus. Decreti verba relata lib. 1. Decret. ipsius Congreg. pag. 66. à tergo, hæc sunt: *Monialis per aliquot tempus noluit confiteri Confessarii Regularibus. Dubitatum fuit, an Episcopus Regionis possit dare dictæ Moniali Confess. alterius Ordinis Regularem, vel Sæcularem, cui illa semel, vel pluries confiteatur peccata sua, & à quo absolvi possit. Sanctissimus Dominus Noster, etiam*

ex Sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis, vel Sæcularem. Preterea nihil obstat quominus ipsa Monialis recursus habeat ad Cardinalem majorem Pœnitentiarum, à quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputatum Confessarii ex approbatis ad Moniales, apud quem illa confiteatur.

Quæsitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque ægrotant, neque recusant Ordinarium Pœnitentiæ ministrum à Monasterii Prælo pro universa Communitate deputatum; verum pro majori animi sui quiete, atque ulteriori in via Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confessiones jam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuerimus. Porro in aliquos ex iis incidimus plus nimio fevos, qui apera quadam verborum brevitate respondebant, quod cum Moniali postulantii libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universæ Communitati non semel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientia suæ consuluisse: quod si oblata commoditate uti noluerat, id sibi imputaret; neque pergeret Superiori molestiam asserre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem objicientibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium facile recursus habituram, ibique haud ægre impetraturam id, quod ab ipsis Superioribus ei denegatum fuisset, iterum constanter respondebant, extraordinarium hujusmodi Confessarium post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed à se nunquam concessum iri.

At vero neque tunc Nobis ardebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida ista hæc agendi ratio; persuasum enim habebamus, adeoque habemus, non solum integræ Communitati, sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in iis rebus, quæ justè, & rationabiliter petuntur, maxime, quum illæ ad earum conscientia quietem, & securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi postulationes, aut temerè exaudiri, aut sine causa rejici debere censemus, sed inquirendum in primis esse de qualitatibus tum Monialis, quæ Confessarium extra ordinem petit, tum Confessarii, qui ab ea requiritur, ut utriusque diligenter inspectis, deliberari possit, an illius votis annuendum sit, an non. Si enim Monialis ex una parte nullum det adversæ suspicioni locum, ex altera vero Confessarius non modo legitimam Ordinarii approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Prælatorum in renuendo propositum; nec in-

telligimus, cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati juxta legem Conc. Tridentini oblatum, nulla omnino Monialibus singulis spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio, & opera justis fortasse de causis indigere se arbitrentur. Non ita sane hæc de re sentiebat sapientissimus ille animarum Rector S. Franciscus Salesius, cujus doctrinæ summam ex illius operibus, tum editis, tum manu scriptis, collectam bon. mem. Jo. Petrus le Camus, Episcopus Bellecensis, justo volumine complexus est, cui titulum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salesii*. In hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Venetiis anno 1745. pro quarta vice Typis editum est, part. 17. cap. 6. aperte legitur, quod, cum Beatus Episcopus non ita intelligeret præmissum Conc. Tridentini Decretum, ut vetitum existimaret, Confessarium extraordinarium, pluribus etiam, quam tribus vicibus in anno, Religiosæ Communitati offerre, quæ quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert Diana in *editione coordinata tom. 7. tract. 1. ref. 348.* non solum solebat suis Monialibus Visitationis B. Mariæ Virginis quater in anno, videlicet in singulis Hebdomadis Quatuor Temporum, Confessarium extraordinarium deputare; verum etiam earum respectivè superioribus commendatum reliquit, ut singulis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiscreta affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium peculiariter peterent, haud se difficiles in eo concedendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadius Episcopus Patavinus. Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericus in *Tract. de Pœnit. dec. 41. n. 7.* & Patrum Tridentinorum Decretum quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate, & Diocesi existentia quotannis re ipsa exquebatur, & nihilominus exorari se patiebatur à Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessarium expeterent. Hujusmodi regulis, & exemplis nostram quoque agendi rationem in Ipiritu Monialium regimine conformare curavimus; maximumque utilitatis, & quietis fructum nos inde percepisse cognovimus. Quapropter Ven. Frat. Ecclesiarum Antistes, atque dilectos Filios quarumcumque Religiosarum Mulierum Rectores hortamur in Domino, & enixe monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insistere non recuset, & non adeo difficiles se præbeant peculiaribus Monialibus extraordinarium Confessarium aliquando expetentibus, quin potius nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas aliter faciendum suadeant, earum justis precibus obsecrande studeant; illud cogitantes, quod etsi liberum sit cuiilibet Moniali Cardinalem Majorem Pœnitentiarum adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis à Romano Pontifice tri-

tribuitur; nihilominus ea est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium, quod de longinquo petendum est, non satis tempore adveniat. Et quamvis etiam quorumlibet negotiorum expeditiones, quæ in Officio Pœnitentiariæ Apostolicæ fiunt, ab omni vel minima pecunie solutione inviabiliter sint immunes; non omnibus tamen Monialibus facile est invenire, qui earum negotia in urbe procurare velit, & possit.

Jam verò postrema superest quæstio, nimirum de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate, vel pro aliqua Moniali peculiariter deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujusmodi Sacerdote ætatis maturitas, morum integritas, prudentia lumen requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi manus adhibetur, necessarias esse, omnes fatentur. Sicut etiam minime dubitatur, quin idem ab Ordinario loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat quum hujusmodi approbatio ex Apostolicarum Constitutionum lege omnino requiratur, non solum in omnibus, tam ordinariis, quam extraordinariis Confessariis, qui Monialibus, etiam Regularibus subiectis, ab earum respectivè superioribus deputantur; sed etiam in iis, qui à Cardinali majori Pœnitentiarum conceduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus, ut videre est in nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quæ est 95. in Tom. 1. Bullarii nostri, ubi §. 54. eadem conceditur, ut, vacante Sede, *Monialibus Confessariis extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint pro earum libito inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones eligendos*. Quamobrem ad id dumtaxat redacta est controversia, an scilicet è Clero Sæculari, an vero è Regulari eligendum sit hujusmodi Confessarius; tum inter Regulares, an assumi possit ex quolibet Ordine alias permisso, an vero semper deputari debeat ex ipso Ordine Prælati Regularis, ad quem Monasterii regimen spectat.

Sane pro Monialibus Episcopo immediate subiectis, regula est, ut Ordinarius earum Confessor sit Sacerdos Sæcularis; extraordinarium vero ex Ordinibus Regularibus sapientissime assumi apud plerosque Episcopos usæ receptum esse constat, deficiente forsan per singulas Dioceses Sæcularium Presb. ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Prælati Monialibus sibi subiectis Confessarium ordinarium designant è suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem ex alio Ordine Regulari deputare possunt juxta Decret. à sæpe dicta Congreg. Concilii editum die 26. Septembris anni 1595. ac relatum in lib. 3. Decret. p. 149. à tergo, ubi sic legitur: *Sacra etc. respondit, Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis, alterius vero Ordinis*

posse quidem, sed non teneri. Nunquam tamen, quod meminimus, ullum Sacerdotem Sæcularem, aut diversæ Ordinis Regularem, vidimus à Regulari Prælo Monialibus sibi subiectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentia Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertineat deputatio Confessarii extraordinarii, etiam pro Monialibus Regularium regimini subiectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cujus est Monasterii Prælati; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare.

At quum superioribus annis Apostolicæ Sedis expositum fuisset pluribus de causis, ibique gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum, quam planè necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subiecta, semel saltem in anno Confessarium extraordinarium diversæ Ordinis Regularem, aut è Sæculari Clero Presbyterum haberent; hujus rei examen, jubente sel. record. Prædecessore nostro Innoc. Papa XIII. assumptum fuit à peculiarari Congregatione ex quinque tunc existentibus. S. R. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in minoribus constituti in Secretarii munere operam præstabamus; quæque per annum, & ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, & desinienda complura Ecclesiasticarum quæstionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis Litteris ab eodem Innocentio Prædecessore editis die 13. Maii 1723. quarum initium est *Apostolicæ ministerii*, quæ etiam à san. mem. Prædecessore quoque nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmate fuerunt; per alias similes Litteras datas die 23. Septembris anni 1724.

Cum autem negotia, quæ in ea Congregatione tractabantur, nullius privatas rationes attingerent, sed de restituenda potissimum Trid. Concilii observantia in quibusdam Catholicæ Orbis regionibus, ut ferebatur, non parum labefactata, unice ageretur; necessarium minime judicatum fuit aliquem velut in iudicium vocare ad deducenda jura, si quæ sibi adversus illa, quæ decernenda viderentur, competere forsan putaret. Sed nostra peculiaris cura erat, ad singula proposita capita totidem dissertationes, unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ac demonstranda videlicet fundamenta illius discipline, quæ in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut præfertur, in deliberatione veniat, ad decernendum foret, ut Regulares Monasteriorum Prælati, una saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subiectis in annos singulos exhibere debent, aliquem Sæcularem, aut

alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipsis hac in re deficientibus, liberum esset Episcopis locorum Ordinariis eorum defectum supplere, & emendare.

Verum quum Regularibus innouisset, à prædicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentioni contrarium, utpote qui minime adstringi volebant ad huiusmodi annuam deputationem Confessorum extraordinariorum à Clero Sæculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas huiusmodi Decreto obstatere putabant; cumque id facile impetrassent, ac suam, totiusque Cætes Regularium causam per eximios illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curassent; sed nihilominus prædicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permanisset; placuit præfato Prædecessori Innocentio, antequam Decretum huiusmodi approbatione sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque exclusis illis omnibus, qui ex ipsius Pontificis deputatione in præcedentibus sessionibus per annum integram negotia discussierant, aliique advocatis Cardin. quibus exhiberi secreta fecerat conferatarum allegationum exempla; Nobis etiam adesse iussis, qui rationum momenta à priori Congregatione præ oculis habita, si opus esset, exponere possemus; novam Cardinalium Congregationem ex improviso eorum se convocavit, in qua iterum propolita quæstio diligenter, ac mature discussa fuit; ac demum ipse Pontifex, de ipsius Congregationis consilio, & assensu, super hac re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius bis, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audiat, si in posterum Superiores Regulares, quoad Monasteria ipsis subiecta, toties prædictum extraordinarium Confessorem deputare neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem, aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio, & conscientia deputationem huiusmodi facere possint, nec illa quovis titulo, aut pretextu, à Superioribus Regularibus valeat impediri.* Pericriptum sane fuit huiusmodi Decretum ea occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Conc. Trid. verum ipsius Decreti vigor ad eas dumtaxat Regiones minime restrictus fuit; quum & animarum pericula, quæ ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimini subiectis locum habere possit; & quæcumque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinibus statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subiectarum, fuerint desumpta. Cumque iudicatum fuerit, ea omnia ne-

quaquam obstatere, quominus ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarundam regionum necessitates Apostolicæ Sedis eo tempore expositæ, illud tamen generale sit, & univerfos per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Prælatos afficere debeat. Cum vero deinde alter Prædecessor Benedictus XIII. Innocentii litteras in forma specifica confirmavit, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut huiusmodi Decretum universalis, & inviolabilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus, ne ulla apud aliquos superstit dubitatio; Nos ipsis præsentium litterarum vigore, ac motu proprio, & certa scientiâ, deque Apostolicæ potestatis plenitudine ipsum reatum Innocentii Prædecessoris Decretum, statutum, mandatum, atque præceptum ad omnia per Orbem ubique existentia, & Regularium regimini subiecta Monialium Monasteria, quatenus opus sit, expresse extendentes, & ampliantes; decernimus, atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo à proximo millesimo septingentesimo quadagesimo nono à Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Prælati teneantur bis, aut ter in anno Confessorium extraordinarium universis Monialibus in eis degentibus offerre; si vero ipsi forsitan huiusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra præscripta tempora omiserint, vel semper propriis Ordinibus Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; in qua ut præfata Moniales semel saltem in anno Confessorium extraordinarium, à Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant, ad Episcopos Diocesanos omni appellatione remota, deferatur jus supplendi eorumdem Prælatorum defectum (si nempe pensatis rerum circumstantiis, ita expediens esse iudicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno, quam in altero casu, ut à Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine pro ipsorum arbitrio deligere possint, & valeant.

Quocirca dilecto Filio nostro S. R. E. Cardinali moderno nostro, & pro tempore existenti Romani Pontificis in Urbe, ejusque districto Vicario in Spiritualibus Generali, earundem præsentium tenore committimus, & mandamus, ut hæc nostra Decreta, atque statuta, tam in omnibus ejusdem Almar Urbis Monasteriis, quæ Regularium regimini subiant, quam in aliis quibusvis Regularium, aut Sæcularium Mulierum, aut Puellarum domibus, seu Collegiis, atque Conservatoriis, quibus unicus Ordinarius Confessor à Superioribus deputari solet, in omnibus, & per omnia juxta earundem litterarum præscriptum, exactissime observari, & adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod cum magna animi nostri molestia dictum aliquando esse cognovimus, Apostolicas Constitutiones Romæ quidem ferri, & publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perducere.

Eandem porro curam, & sollicitudinem injun-

gimus, & demandamus Ven. Frat. Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis, quibus ut satis perspectum putamus voluntatis nostre studium, tam in eorum rationabilibus querelis, iustissimisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irrepisse indicaverint, eliminandis, idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo, sed veteres, ut plurimum leges, & regulas, vigili Prædecessorum nostrorum providentiâ jam pridem constitutas, in pristinum, debitumque vigorem, & usum revocando; ita eosdem meminisse volumus, proprium zeli Pastoris officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quæ contra leges fiunt, inutiliter deplorando, declament; sed ut illa de medio tollerere curent, adhibitis opportunis remediis in eum finem jam præstitutis, implorato etiam Apostolicæ Sedis auxilio, ubi impedimento aliquod eorum auctoritati, & legum executioni afferri contingat, omnesque diligentias, & curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderint, in irritum cedere videant.

Quoniam vero, tam in superius allegato Clementis XI. Edicto, quam in Synodibus plurimum Episcop. Constitutionibus statutum esse conspeximus, ut quo tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur, Ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre audeat, multoque minus præsumat per id temporis alicujus Monialis, sive Superioris, sive Novitiæ, sive Conversæ, neque demum alterius quibuscumque personæ intra septa Monasterii, aut pie Domus commorantis Sacramentalem Confessionem audire; Nos id quoque approbatione nostra roborantes, & confirmantes statuimus, & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subiectis agatur, Regulares autem Superiores, quod ad illas Communitates attinet, quibus ipsi præsent, pro huiusmodi legis implemento advigilent, & contravenientes meritis poenis coercant, & afficiant.

Ac demum quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generaliter, vel peculiariter alicui personæ in Monasterio degenti, concessis, ac deputati fuerint, districte inhibemus, sub poenis adversus eedentes ad Monasteria Monialium, & cum ipsis conversantes, præsertim Regulares à Prædecessoribus nostris quodcumque statutis (quæ etiam præsentium vigore confirmamus, & innovamus) ne postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continuare, & fovere, etiam sub spiritalis causæ, aut necessitatis obtentu, & colore, audeant, aut præsumant.

Decernentes, ipsas præsentis litteras, atque præscripta, etiam si quicumque in illis interesse habentes,

seu habere prætendentes, ad id vocati, & audiri non fuerint, nec præmissis contententur, aut aliterius quibuscumque generis defectus forsitan adversus eas obijciatur, semper, & perpetuo valida, & efficacia esse, & fore, & ab omnibus ad quos spectat, atque in futurum spectabit, inviolabiliter etiam perpetuo observari. Sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates, etiam caularum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinalium Congregationes ordinarias, atque peculiariter deputatas, aliofque Cardinales, etiam de Late-re Legatos, ac Vice-Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuncios, iudicari, & definiti debere; tubta eis, & eorum cuilibet, aliter iudicandi, desistendi, ac interpretandi facultate, & auctoritate; atque irritum, & inane decernentes quidquid secus à quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibuscumque, etiam Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodaliibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus constitutionibus, & ordinationibus, necnon quorumcumque Ecclesiarum, & Ordinum Regularium, seu Congregationum, aut Societatum, & Institutorum, etiam S. Joannis Hierosolymitanis, aliorumque Militarium Ordinum, seu Monasteriorum Vigorum, aut Monialium, aliarumque piarum Domuum, etiam iuramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus: Privilegiisque quoque, exemptionibus, & indulgentiis, etiam in corpore juris clausis, aut Litteris Apostolicis, cuilibet præmissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, etiam hic de necessitate exprimentibus, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, & derogatoriis derogatoris, quomodolibet in contrarium concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis; quibus omnibus, & singulis, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum illis alias in suo robore permanentis, de Apostolicæ potestatis plenitudine derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus demum, ut earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ 1748. nonis Augusti, Pontificatus nostri anno octavo. *D. Card. Passionis. J. Datarus. V. de Curia. J. C. Boschi. J. B. Eugenius. Loco * Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium.*

Anno à Nativitate Domini nostri Jesu-Christi 1748. Indictione 11. die vero 16. Augusti, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Do-

mini nostri D. Benedicli, Divina Providentia Patris XIV. anno nono, supradicta Constitutio affixa, & publicata fuit ad Vavas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curieque Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Dominicum Continii Apoll. Cur.

Horatius Mugnaini Mag. Curf.

De Monialium Clausura restauranda in Portugallia, & Algarbiorum Regnis.

BENEDICTUS PAPA XIV. Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

CUM Sacrarum Virginum, quæ se Christo intra clausura dicaverunt, & tam carne, quam mente se Deo voverunt, ut consumunt opus suum magno premio destinatum, quo sublimior gloria est, eo major, & cura esse debeat; inter præcipuas Apostolicæ nostræ sollicitudinis partes, illam non ultimam reputamus, ut, cæteris inter Apostolicam hanc Sanctam Sedem, & Portugallia, Algarbiorumque Regna jamdiu exortis distiduis, benedictæ Domino, compositis, salutarem quoque nostram, ad majorem Monialium in iisdem Regnis degentium progressum in via mandatorum Dei, & vocationis suæ semita faciendum, operam conferamus.

§. 1. Quoniam autem, sicut accepimus, quamplurimæ Moniales variarum Diocesium Regno hujusmodi, quæ Regularem in Monasteriis quorumcumque Ordinum rigorosæ, & perfectæ clausuræ emisserunt Professionem, variis, & in speciem quæsitis coloribus, & simulationibus, ac præsertim prætextis curandarum infirmitatum causis, non solum e Monasteriis exeunt, nec ad breve tempus, nec ad Civitates, & Oppida, ubi cujuslibet Monialis Monasterium reperitur, verum etiam per integrum unius, ac plarium annorum spatium, & in locis à proprio uniuscujusque Monasterio longissime distitis, moram ducunt: Eapropter fit, ut quamplurima inde scandala, & abusus incredibiles, ac Regularis perfectionis detrimenta, non sine gravi bonorum hominum offensione, oriantur: Conspiciuntur enim nonnullæ earundem Monialium per plateas incedere, ad publica Spectacula, & Theatra, Comedias, Tragedias, & Dramata, audiendi, spectandique causa, convolare, & ad alia loca nullo pacto religiosis Virginitatis convenientia pergere: His accedit, quod non religiose consuetudinibus, sed licentiosæ vitæ exemplo, iis, quibuscum in eorundem domibus commorantur, sint offensivos, & scandalo.

§. 2. Hinc est, quod Nos, non quod, humili-

tatis nostræ admodum concilii, aliquid ad censuram licentiæ vindicemus, sed quod, ad sollicitudinem magis cauti, plus de Diaboli infestatione timeamus; opportunum hiis malis remedium asserre, & quantum cum Domino possumus, debite earundem Sacrarum Virginum custodiæ, decori, atque honestati providere cupientes, motu proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine vobis omnibus, & singulis, Venerabiles Fratres, injungimus, & mandamus, ut statim ac ad Fratritates Vestras præsentis nostræ in forma Brevis litteræ, aut earundem tranlumpta, five exempla, etiam typis impressa, & manu alicujus publici Notarii subscripta, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munita pervenerint, illico notum faciatis, & nunciatis omnibus, & singulis Monialibus Monasteriorum, five vestrarum respective, five aliarum Diocesium in uniuscujusque vestrum Diocesi quacumque auctoritate, facultate, licentiâ, indultis, ac privilegiis, five per hanc Sanctam Sedem, five per Congregationem Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Episcoporum, & Regularium præpositam, five per Vos ipsos, aut Prædecessores vestros Antistites, five per ordinarios nostros, & ejusdem Sanctæ Sedis per tempore Nuncios quomodolibet concessis, extra clausura suorum Monasteriorum quacumque etiam infirmitatis causa commorantibus, in virtute sanctæ obedientiæ præcipiatis, ut intra quindecim, aut viginti dies, & non amplius, ab earundem præsentium nostrarum litterarum publicatione, & affixione, ad proprium Monasterium, in quo regularem Professionem emisserunt, redeant, ibique permaneant, aliter ipso facto penas à Sacris Canonibus contra violantes clausuram Monialium inflictas, præter alias vestro arbitrio irrogandas, incurrere, & incurrisse sciant, quibus sanè penis, aliisque, vestro etiam arbitrio imponendis, obnoxios, & ipso facto subiectos esse decernimus, & declaramus omnes, & singulos consilium, auxilium, commodum, aliaque hujusmodi dantes, aut præstantes, ne eadem præsentis suum sortiantur effectum.

§. 3. Cæterum Venerabiles Fratres, rogamus Vos,

Vos, & in Domino hortamur, ut pro eximia pietate vestra, religionis zelo, Ecclesiasticæ disciplina amore, & æterna Sacrarum Virginum salute Fratritatis Vestris potissimum credita, statim hiis nostris acceptis, omnia, & singula in ipsis contenta devotè executioni mandanda curetis, super quibus vestras conscientias oneramus, ac significamus, districtam Supremo Divino Judici Jesu Christo Cælesti Sacrarum Virginum Sponlo reddendam esse rationem. Contendite igitur omni ope, consilio, prudentia, & auctoritate vestra, Sacerdotale Ministerium vestrum cumulate explere: Nos enim omnes opportunas, & necessarias ad ejusmodi effectum facultates, etiam auxilium Brachii Secularis, quantum opus fuerit, invocandi, Apostolica auctoritate earundem præsentium tenore imperimur.

§. 4. Verum, ne in posterum Indulta exequi de Monasteriis, & extra Clausura permanenti, ob quancumque causam, tanta facilitate Monia-

libus in iisdem Portugallia, Algarbiorumque Regnis concedantur, tum Fratritatis vestris, vel vestrisque successoribus, tum ordinariis ejusdem Apostolicæ Sedis pro tempore illic Nunciis, tum denique ipsi Congregationi Cardinalium Episcoporum, & Regularium, quancumque facultatem tribuendi, expediendique Indulta hujusmodi, quancumque auctoritate, potestate, privilegiis, & indultis, quibus omnibus quoad hanc partem earundem præsentium tenore derogamus, attributam omnino inhibemus, & inhibitam esse volumus, & declaramus. Quibuscumque in contrarium facientibus non obstantibus. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub anulo Piscatoris die prima Junii anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri anno primo.

De Clausura Monialium, & facultatibus ingrediendi, & egrediendi e Monasteriis.

BENEDICTUS PAPA XIV. Ad perpetuam rei Memoriam.

Salutare in Catholica Ecclesia institutum ab ipsa antiquitate susceptum, ac tanta cum sollicitudine, & pastoralis zelo custoditum, ut hos ille Ecclesiasticæ germinis decus, atque ornamentum gratia spiritualis, læta indeoles, laudis, & honoris opus integrum, atque incorruptum, Dei imago respondens ad sanctimoniam Domini, illustrior portio gregis Christi, Sacra Virgines, quarum, quo sublimior gloria est, major, & cura est intra Monasterium septa, & clausura, vigili, sollicitaque custodia servarentur; tam ante, quam post Tridentinæ Synodi decreta, Romani Pontifices Prædecessores nostri, tot sanctissimis Legibus, & initiis Apostolicæ providentiæ, charitatitque consilii communique, & confirmare fruderunt; ut, quæ se Christo dicaverint, & à carnali concupiscentia recedentes, tam carne, quam mente se Deo voverint, consumunt opus suum magno premio destinatum.

Quoniam autem etiam providas hujusmodi functiones, Constitutionesque, si ea, qua decet, regularis disciplina observantia custodirentur, satis esse scimus, ut Virgines ea, quæ cælestis earundem sponli Jesu Christi sunt, cogitantes, sint Sanctæ, & corpore, & spiritu; longa tamen experientia docti, & assiduis Venerabilium Fratrum aliarum Ecclesiarum Antistitum querelis admoniti, supremas Apostolicæ auctoritatis, providentiæque partes requiri, ut abusus quamplurimis ex nimia quorumcumque, aut tibi quocumque pacto arrogatis, aut prætententium, aut obtendentium facultatem alias sibi quomodolibet, five à jure, five ab homine concessam, vel de-

mandatorum munerum ratione debitam esse, ut sive ipsi, five alii ingredi clausuram Monialium, aut ipse Moniales e clausura ob quancumque, etiam non legitimas causas, egredi, & extra clausuram hujusmodi commorari possint, licentiam concedendi indulgentiam sentim investiti oportune occurratur.

Hinc est, quod nos pro suprema omnium Christi fidelium procuratore imbecillitati nostræ in universalis Orthodoxæ Ecclesiæ regimine divinitus imposita opportunum abusus hujusmodi remedium, quantum cum Domino possumus, adhibere satagentes, auctoritate Apostolica tenore præsentium, omnes, & singulas Constitutiones à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilium Tridentinæ Decreta super clausura Monialium editas renovamus, & confirmamus, necnon in posterum ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iveris penis in constitutionibus eorundem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis Concilii Tridentini præfati contentis, inviolabiliter observandas esse itatumus, decernimus, præcipimus, atque mandamus.

Præterea motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine earundem præsentium tenore omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones, omnibus, & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis, quancumque auctoritate, dignitate, honore, præminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Venerabilibus Fratribus nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, five singulis, five eorundem Cardinalium Congrega-

tionibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provincialis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici, qui pro tempore præsent, sive quos ad charissimos in Christo filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliasque summas potestates, prout rerum conditio postulerit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui licet aliarum insignium Ecclesiarum Antistes, tamen tanquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & forsasse habentur, aut haberi, & esse præsentunt, & in posterum habendi sunt; sive Ordinarii, sive Extraordinarii nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque, etiam apud ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas potestates Nuncios, sive Internuncios residentium (exceptis dumtaxat locorum Ordinariis, iisque omnibus superioribus, quibus tanquam Ordinariis; & ordinaria jurisdictione utentibus Monialium Monasteria subiecta, & addita sunt, in casibus tamen necessariis, & servatis aliis de jure servandis, & non aliter omnino) ac demum quibuscumque aliis quocumque nominæ, & expressione nuncupatis personis quocumque tempore à quibusvis etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & prætextu per quacumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub plumbo expeditas litteras sub quibuscumque verborum formis facta, data, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas super hujusmodi ingressu, revocamus; abolemus, annullamus, atque irritamus; necnon à datarum earundem præsentium diè revocata, abolita, annullata, & irrita ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, nemini que cuiuslibet quocumque tempore suffragari.

Ac quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum quacumque facultate hujusmodi, sive pro se, sive pro aliis temere uti audentem, ipso facto, absque ulla alia declaratione penas, & Ecclesiasticas censuras contra violantes clausuram Monialium inflictas, à quibus, præterquam à Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo absolvi possit, incurrere, & incursum esse; licentiamque hujusmodi concessam nullo modo suffragari, atque nullus momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac penas, & censuras Ecclesiasticas ipso etiam facto, ut præmittitur, per contraventionem incurri, & incursum esse statuimus, decernimus, ac declaramus.

Decernentes, easdem præsententes litteras, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet præsententes cujusvis status, gradus, ordinis, præminentia, & dignitatis existant, seu alia specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non contentis, nec ad ea citati, vocati, & auditi, causæque propter

quas præsententes emanarint sufficienter adductæ, verificatæ, & justificatæ non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium consensu, aliove quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuamque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu, adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, & aliudve quodcumque juris, facti vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præsententes litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconvulse observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegates, etiam Causarum Palatii Apostolicæ Auditores, ac Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis prædictæ Nuncios, aliove quoslibet quacumque præminentia, & potestate fungentes, & functiones, sublata eis, & eorum cuiuslibet quavis alteri iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, iudicari, & definiti debere, ac irritam, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus præmissis, ac quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsto non tollendo, aliique Constitutionibus Apostolicis, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, ac uibus, & stylis, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque indultis, & litteris Apostolicis prædictis, aliique, quibuslibet personis, etiam quacumque Ecclesiasticæ, vel mundana dignitate fulgentibus, & alias quomodolibet qualificatis, ac specialem expressionem requirentibus sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliique efficacioribus efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, ac consistorialiter, & alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, editis, factis, ac piuribus iteratis, & quantumcumque vicibus approbatis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & indi-

dividua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes mentio, seu quævis alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & illis tradita, observata, exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus ad præmissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ac derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earundem præsentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in iudicio, & extra illud ubique locorum habeatur, quæ haberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Da-

tum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris diè tertia Januarii millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Pontificatus nostri anno secundo.

D. Cardinalis Passionis.

Anno à Nativitate Domini Nostri Jesu-Christi millesimo septingentesimo quadragesimo secundo, Indictione quinta, diè vero quarta Januarii, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & Domini nostri Domini Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. anno secundo supradictæ Constitutio affixa, & publicata fuit ad valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curie generalis in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ, & in aliis locis solitis, & consuetis Urbis per me Antonium Pellicia Apost. Curf.

Nicolaus Cappelli Mag. Curf.

De Clausura Monialium, & admisione Famularum in Monasteria.

Venerabili Fratri Iosepho Maria Episcopo Portugallienfi.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

PER binas alias nostras in simili forma Brevis litteras, quarum una quidem data fuerunt diè 1. mensis Junii anno MDCCXXI. incipientes: *Cum Sacrarum Virginum*: altera vero diè 3. mensis Januarii anno MDCCXXII. itidem incipientes: *Salutare in Catholica Ecclesia institutum*: ea opportuna adhibere curavimus Apostolicæ providentiæ, & supremæque auctoritatis nostræ remedia, quæ ad instaurandam regularem quoad clausuram Monialium observantiam, à primæva disciplina per Prædecessores nostros Romanos Pontifices, & Sacros Canones confirmata sensim dilabentem, satis esse in Domino duximus. Quoniam autem non sine gravissimo animi nostri angore accepimus novas artes, ac nova inventa, etiam antiqua sint, ac toties scripta, sub variis, exquisitisque causis, & rationibus in dies excogitari, quæ non solum per præscriptas leges prohibentur, sed quamprimum etiam inordinationibus, & offendiculis aditum patefaciunt: Ac primum quidem eo pervenit famularum ad Monialium ministerium in Monasteria admittendarum abusus, ut indultum, quod ab Apostolica hac Sancta Sede sub tot salutaribus conditionibus concedi solet, etiam ipso pro prima vice servatis iisdem conditionibus, executioni demandetur, deinceps tamen quoties admittam famulam, aut è Monasterio egredi, aut viam universæ carnis ingredi contingat, toties, nulla indulti hujusmodi habita ratione, ad libitum Monialium, sine alia Antistitis Ordinarii locorum, ad quos spectat, scientia, & licentia, sed de Superiorum Regularium eorundem Monasteriorum dumtaxat aliquando consensu, aliæ, atque aliæ in Monasterium inducantur famulæ, de quarum moribus fama, vitis, ac virtutibus nulla præcesserit legitima cognitio; unde fit, ut sub Famularum nomine, ac prætextu, semina quæcumque in Clausuras, non sine Clausuræ violatione admittantur: Illud præterea in more positum esse dolentes audivimus, ostia nimirum Monasteriorum, quæ semper clausa esse, nec nisi ad necessaria eorundem Monasteriorum commoda recludi debent, ita assidue patefieri, ut Moniales, & quæcumque aliæ in Monasteriis degentes Virgines in propatulo sedentes, sive stantes, cum quibusvis utriusque sexus hominibus illuc accedentibus indiscriminatim colloqui, & jocari etiam non erubescant, ut sæpe quamlibet feminam in quacumque ætate constitutam, sive consanguineam, sive affinem, sive tanquam famulam, cuiuslibet earundem Monialium in ipsam Clausuram accersant; & quamvis ipsæ Moniales impellant, sponte tamen ingressam deinde assentant; nec Religioni ducant censuras, ac penas canonicas, quibus eapropter obnoxie fiunt: Nos sane, qui pro imposta Nobis divinitus suprema Apostolicæ servitutis procuracione, saluberrime occurrere debemus hisce abutibus, & inordinationibus, etiam abusus, & inordinationes hujusmodi in ista Fraternalitatis tuæ Diocesis neque unquam irrepsisse, neque unquam irrepturos esse in Domino confidimus; Fraternalitati tamen tuæ notum esse volumus, quod Nos non solum omnes, & singulas Constitutiones, tam ab iisdem Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, quam à Nobis ipsis super clausura Monialium editas, verum etiam omnia, & singula decreta, tam à Concilio Tridentino, quam à Congregationibus Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium super eadem Clausura, &

terium inducantur famulæ, de quarum moribus fama, vitis, ac virtutibus nulla præcesserit legitima cognitio; unde fit, ut sub Famularum nomine, ac prætextu, semina quæcumque in Clausuras, non sine Clausuræ violatione admittantur: Illud præterea in more positum esse dolentes audivimus, ostia nimirum Monasteriorum, quæ semper clausa esse, nec nisi ad necessaria eorundem Monasteriorum commoda recludi debent, ita assidue patefieri, ut Moniales, & quæcumque aliæ in Monasteriis degentes Virgines in propatulo sedentes, sive stantes, cum quibusvis utriusque sexus hominibus illuc accedentibus indiscriminatim colloqui, & jocari etiam non erubescant, ut sæpe quamlibet feminam in quacumque ætate constitutam, sive consanguineam, sive affinem, sive tanquam famulam, cuiuslibet earundem Monialium in ipsam Clausuram accersant; & quamvis ipsæ Moniales impellant, sponte tamen ingressam deinde assentant; nec Religioni ducant censuras, ac penas canonicas, quibus eapropter obnoxie fiunt: Nos sane, qui pro imposta Nobis divinitus suprema Apostolicæ servitutis procuracione, saluberrime occurrere debemus hisce abutibus, & inordinationibus, etiam abusus, & inordinationes hujusmodi in ista Fraternalitatis tuæ Diocesis neque unquam irrepsisse, neque unquam irrepturos esse in Domino confidimus; Fraternalitati tamen tuæ notum esse volumus, quod Nos non solum omnes, & singulas Constitutiones, tam ab iisdem Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus, quam à Nobis ipsis super clausura Monialium editas, verum etiam omnia, & singula decreta, tam à Concilio Tridentino, quam à Congregationibus Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium super eadem Clausura, &

admissione; & receptione educandarum puellarum, & famularum, sive quorumcumque foeminarum promulgata, quatenus opus sit, tenore præsentium auctoritate Apostolica confirmamus, & sub pœnis etiam per eandem Constitutiones, & Decreta contra inobedientes inflictis, servari mandamus, ac præcipimus. Insuper tenore, & auctoritate paribus, statuimus, & declaramus, admissionem, receptionemque quorumcumque foeminarum, sive puellarum educandarum, sive Famularum in Monasteria, quacumque ex causa, sine legitima, authenticaque ejusdem Apostolicæ Sedis licentia toties, quoties opus fuerit, impetranda, & prævio examine super moribus, fama, habilitate, & necessitate ipsarum educandarum puellarum, vel famularum, per Antifites locorum Ordinarios tantummodo, & non alios quoscumque Superiores toties itidem, quoties necessitas postulerit, habendo, non obstante quacumque consuetudine etiam longi temporis, fieri non debere. Quod si secus factum, ac fieri in posterum contingat, statuimus pariter, ac declaramus, tam Moniales, & quascumque in Monasteriis degentes, quæ foeminas quascumque

in eadem Monasteria quomodocumque admiserint, receperintque, quam ipsas foeminas admittas, & receptas, canonicis censuris, & pœnis obstrictas esse, ac fore, à quibus eandem Moniales, & foeminas hujusmodi ejusdem tue Diocœsis, si forte hac in parte deliquisse contigerit, de præterito tantum absolvendi facultatem Fraternitati tue, cum facultate etiam alios subdelegandi, tribuimus, & impertimur. Cæterum Fraternitati tue injungimus, ac præcipimus, ut omnium, & singularum ordinationum per laudatum Concilium Tridentinum, & Apostolicas Constitutiones, & dictarum Congregationum decreta, super clausura Monialium, & delegata Antifitibus locorum Ordinariis Visitatione, tam interna, quam externa præscriptarum memor, eandem ordinationes sub pœnis deluper inflicti debite executioni mandare iactas, & studeas, necnon mandari facias, cures, & admittaris. Interim, ad prosperi successus auspiciam, Tibi, Venerabilis Frater, Apostolicam benedictionem peramanter impertimur.

Dat. Rom. apud S. Mariam Majorem die xxiv. Januarii MDCCLVII. Pontificatus N. anno VII.

De Clausura Monasteriorum Virorum Regularium.

BENEDICTUS PAPA XIV.
Ad perpetuam rei memoriam.

Regularis disciplina observantiam ante etiam, quam & generalium, ac particularium aliqujus Nationis, aut Provinciæ Conciliorum decretis confirmaretur, & Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum legibus, sanctionibusque præscriberetur, quoad vetitum mulieribus quibuscumque, etiam consanguineis intra quorumcumque Religiosorum Virorum clausuram ingressum, tam integerrime custoditam fuisse constat, ut, nedum foeminis quibuscumque, sed masculis quoque, non tam ad Monasteriorum clausuram, seu septa, quam ad ipsa eorundem Monasteriorum Oratoria, & Ecclesiæ nullus paterit aditus, & accessus; quin imo sub gravissimis pœnis fuerit interdictus; ne scilicet, ut inquit S. Gregorius Papa I. Prædecessor noster in Servorum Dei fecibus occasio præbeatur popularibus Conventibus, & simplicioribus ex hoc animas, plerumque, quod abist, in scandalum trahat. Hujusmodi autem Regularis disciplina observantia, etiam pro temporum varietate, ac necessitate tot, tantaque subit vices, ut iidem Prædecessores nostri aditum, & accessum ad publicas Monasteriorum Ecclesiæ duntaxat five masculis, sive foeminis sacrosanctum Missæ sacrificium audiendi, prædicationibus verbi Dei interessendi, & Sacramentum Sanctissimæ Eucharistiæ sumendi, ac peccata sua confitendi causa, sine tamen Parochorum præjudicio,

interdum concesserint; vicissim tamen ipsi Prædecessores nostri, tam ante Concilii Tridentini decreta, quam post eorundem decretorum promulgationem, denunciationemque providis, saluberrimisque Constitutionibus, ordinationibusque sub pœna etiam excommunicationis lætæ sententiæ foeminis quibuscumque aditum, ingressumque hujusmodi intra Monasteriorum clausuram interdixerunt. Quoniam autem, sicut dolentes accepimus, alii quidam Apostolicas leges, ac præcepta hujusmodi, vel ausu temerario parvipendentes, vel ad eorum arbitrium interpretantes, foeminis quibuscumque aditum, ingressumque tam manifeste, ac tanta solennitate vetitum permittunt, alii vero privilegia, indulta, prærogativas, facultates, licentias, & alias quocumque pacto excogitatas concessiones sibi, sive à jure, sive ab homine factas, & impertitas, seu factas, & impertitas, ac quorumcumque munera, dignitatum, ac præminentiarum ratione debitas, seu debita arrogantes, prætendentes, obtendentesque foeminas quaslibet intra Monasteriorum clausuram, septa, cœnacula, cubicula, aliaque officinas, aut admitti, ac recipi sinunt, mandantque, aut una secum ducunt; alii denique sub pietatis, ac religionis prætextu, cum supplicationibus, sive cum Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, sive cum sacris Sanctorum, Sanctorumque Reliquiis, Statuis, & Imaginibus per clausuram, septa, & alia Monasteriorum loca de more, ut assentur, habentur, sine ullo prius discrimine masculos, &

foeminas supplicationes hujusmodi per eadem loca sequi, & comitari licitum, quin imo, ut indulgentias lucrari valeant, necessarium esse obtendunt: Hinc est, quod Nos, qui, dum in minoribus effemus, quod plurimos hujusmodi abusus compertos habebamus, in hac sublimi sacrosancti Apostolatus specula constituti, non tam alsiduis nonnullorum aliarum Ecclesiarum Antifitium documentis, quam nullis etiam superiorum, aliorumque virorum ex Religiosis Ordinibus Dei honorem, & Instituti sui disciplinam zelantium expostulationibus de antedictis, similibusque abutibus in dies admonemur, ut opportunum, ac salutare iisdem abutibus tollendis, quantum cum Domino possumus, remedium afferamus; auctoritate Apostolica, & tenore præsentium primum quidem omnes, & singulas Constitutiones, sanctionesque à Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, tam ante, quam post Concilii Tridentini decreta super clausura Monasteriorum quorumcumque Religiosorum virorum editas, renovamus, & confirmamus; necnon in posterum ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, sub iisdem pœnis in constitutionibus, sanctionibusque eorundem Prædecessorum nostrorum Romanorum Pontificum, & decretis ejusdem Concilii Tridentini contentis, inviolabiliter observandas esse statuimus, decernimus, præcipimus, atque mandamus. Deinde motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostris, deque Apostolica potestatis plenitudine earundem præsentium tenore omnia, & singula indulta, privilegia, prærogativas, facultates, licentias, & quocumque alio pacto nuncupatas concessiones omnibus, & singulis quibuscumque Ecclesiasticis personis quacumque auctoritate, dignitate, honore, præminentia, ac jurisdictione fungentibus, etiam Vener. Fratr. nostris S. R. E. Cardinalibus, sive singulis, sive eorundem Cardinalium Congregationibus, etiam de Latere Legatis, sive qui Provinciis, & Legationibus Status nostri Ecclesiastici pro tempore præsunt, sive quos ad charissimos in Christo Filios nostros Romanorum Regem in Imperatorem pro tempore eligendum, vel electum, Reges, & Reginas illustres, aliaque summas Potestates, prout rerum conditio postulerit, mitti, & ablegari contigerit; sive qui, licet aliarum insignium Ecclesiarum Antifites, tamen tanquam Apostolicæ hujus S. Sedis Legati de Latere alias nuncupati, & habiti sunt, & fortasse habentur, aut haberi, & esse prætendant, & in posterum habendi sunt; sive ordinarii, sive extraordinarii nostri, & ejusdem Apostolicæ Sedis ubicumque etiam ad ipsos Imperatorem, & Reges, ac summas Potestates Nuncios, sive Inter-Nuncios resident; ac demum quibuscumque aliis quocumque nomine, & expressione nuncupati personis quocumque tempore à quibusvis, etiam ab ipsis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, quacumque de causa, occasione, titulo, colore, & præ-

textu per quascumque Apostolicas, sive in simili forma Brevis, sive sub plumbo expeditas litteras sub quibuscumque verborum formis facta, datas, concessa, & impertita, sive factas, datas, concessas, & impertitas sub hujusmodi accessu, & ingressu revocamus, abolemus, annullamus, atque irritamus, necnon à daturum earundem præsentium die revocata, abolita, annullata, & irrita, ac nullius prorsus momenti, ac vigoris esse, & fore, neminique cuilibet quocumque tempore suffragari statuimus, decernimus, & declaramus. Quemadmodum etiam statuimus, decernimus, & declaramus, quemlibet omnium antedictorum, etiam speciali mentione dignorum quacumque facultate hujusmodi temere uti audentem, ipso facto abique ulla alia declaratione pœnas, & Ecclesiasticas censuras, à quibus, præterquam à Nobis, & pro tempore existente Romano Pontifice, nisi in mortis articulo absolvi possit, incurrere, & incursum esse, licentiamque hujusmodi cuicumque concessum nullo modo suffragari, atque nullius momenti, perinde ac si minime concessa fuisset, ipso facto fore, & haberi, ac pœnas, & censuras Ecclesiasticas ipso facto, ut præmittitur, per contra facientem incurri, & incursum esse. Decernentes, etiam præsentibus litteras, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo quod quicumque in præmissis interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentie, & dignitatis existant, seu alia, specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consentierint, nec ad ea vocati, citati, & auditi, causeque propter quas præsentibus emanarint, iustitiam adductæ verificata, & justificata non fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, etiam enormis, enormissimæ, & totalis læsionis, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, aut intentionis nostræ, vel interesse habentium contentis, alioque quomodolibet, etiam quantumvis magno, & substantiali, ac incogitato, & inexcogitabili, individuumque expressionem requirente defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quocumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut impetrato, seu etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus concessio, vel emanato quempiam in iudicio, vel extra illud utri, seu te juvare ullo modo posse; sed ipsas præsentibus litteras semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, sive plenarias, & integros effectus tortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum